

Копія

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

12 березня 2020 р.

Справа №200/1127/20-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Арестової Л.В., розглянувши в порядку спрощеного позовного провадження (в письмовому провадженні) адміністративну справу за позовом Мишалова Бориса Михайловича (місце реєстрації: пр-т. Дзержинського, б. 69, кв. 60, м. Донецьк, Донецька область; місце фактичного проживання: вул. Купріна, б. 37, кв. 79, м. Маріуполь, Донецька область; рнокпп: 1904600876) до Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області (місце знаходження: вул. Зелінського, буд. 27а, м. Маріуполь, Донецька область; код ЄДРПОУ: 42171861) про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії,
УСТАНОВИВ:

Позивач, Мишалов Борис Михайлович, 28 січня 2020 року звернувся з позовною завою до Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про:

- визнання незаконними дії Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо невиклати Мишалову Борису Михайловичу заборгованості по пенсії з березня 2016 року;
- зобов'язання Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області виплатити заборгованість з пенсії починаючи з березня 2016 року;
- зобов'язання Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області нарахувати та виплатити Мишалову Борису Михайловичу на підставі, у порядку та у розмірі компенсацію за втрату частини доходів у зв'язку з порушенням строку виплати частини пенсії, відповідно до Закону України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строку їх виплати».

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 31 січня 2020 року позовну заяву залишено без руху.

Ухвалами Донецького окружного адміністративного суду від 12 лютого 2020 року відкрито провадження по справі за правилами спрощеного позовного провадження без виклику сторін та відстрочено сплату судового збору.

Позивач в обґрунтування позовних вимог зазначає, що він є пенсіонером за віком та внутрішньо переміщеною особою, перебуває на обліку у відповідача, проте, виплата пенсії зупинена. Крім того згідно усної інформації відповідача, виплата пенсії позивачеві була призупинена до з'ясування, у зв'язку з перевіркою місця фактичного проживання, оскільки Пенсійний фонд України розпочав перевірку бази отримувачів пенсій внутрішньо переміщених осіб на її відповідність вимогам діючого законодавства.

Вказує, що відповідач припинив йому виплату пенсії з підстав, не передбачених ст. 49 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування". Позивач вважає такі дії незаконними, оскільки вони порушують його право на пенсійне забезпечення.

*306*4115951*1*2*

Просив задовольнити позовні вимоги в повному обсязі.

В установлений судом строк відповідачем через відділ документообігу та архівної роботи суду були надано відзив на адміністративний позов, в якому відповідач заперечив проти задоволення заявлених вимог позивача. Своєю позицію відповідач вмотивовував тим, що виплата пенсії позивачу була призупинена згідно з даними Управління праці та соціального захисту населення. Крім того, відповідач зазначив, що для подальшого поновлення пенсії, позивачу необхідно звернутися до управління з відповідними документами. Також відповідач вважає, що позивач у визначеному законодавством порядку не вживав заходів, спрямованих на отримання належної йому суми пенсійних виплат та у зв'язку з цим не зміг отримати вказані виплати, тобто реалізувати гарантоване Конституцією право. Зазначає, порядок та умови отримання пенсій пенсіонерам, які зареєстровані на тимчасово захопленій території України, на території якої органи державної влади тимчасово не здійснюють або здійснюють не в повному обсязі свої повноваження, передбачено Законом України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб" від 20 жовтня 2014 року № 1706, Порядок оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 року № 509, Постановою Кабінету Міністрів України "Про здійснення соціальних виплат особам, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції" від 5 листопада 2014 року № 637, Тимчасовим порядком фінансування бюджетних установ, здійснення соціальних виплат населенню та надання фінансової підтримки окремим підприємствам і організаціям Донецької та Луганської областей, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 7 листопада 2014 року № 595.

Суд, розглянувши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, встановив.

Мишалов Борис Михайлович, є громадянином України, про що свідчить паспорт громадянина України серії ВА 693313 (а.с. 9), має реєстраційний номер облікової картки платника податків 1904600876 (а.с. 10). Позивач є пенсіонером за віком, відповідно до пенсійного посвідчення серії ААС № 990624 (а.с. 11) та внутрішньо переміщеною особою, про що свідчить довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи від 30 травня 2018 року № 0000547028 (а.с. 23).

Судом встановлено та не заперечується сторонами по справі, що позивач перебуває на обліку в Маріупольському об'єднаному управлінні Пенсійного фонду України Донецької області на підставі електронної пенсійної справи.

З березня 2016 року по серпень 2019 року Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області виплату пенсії позивачу фактично не виплачувало, що підтверджується довідкою відповідача від 25 лютого 2020 року та аналітикою нарахувань виплат з пенсійної справи позивача.

Інших доказів в обґрунтування законності підстав для припинення виплати пенсії позивачеві з зазначеної дати відповідачем суду не надано.

Отже, як вбачається зі змісту позовної заяви, спірними питанням у справі є правомірність припинення виплати пенсії позивачеві.

Надаючи правову оцінку правовідносинам суд виходив з наступного.

Частиною другою статті 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до положень частини 1 статті 46 Конституції України, громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у старості.

Статтею 92 Конституції України визначено коло питань (суспільних відносин), які можуть бути врегульовані виключно законами України, зокрема, права і свободи людини і

громадянина, гарантії цих прав і свобод, основні обов'язки громадянина, основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення, засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства, виховання, освіти, культури і охорони здоров'я, екологічної безпеки. Вища юридична сила закону полягає також у тому, що всі підзаконні нормативно-правові акти приймаються на основі законів та за своїм змістом не повинні суперечити їм. Підпорядкованість таких актів законам закріплена у положеннях Конституції України.

Згідно з частиною 3 статті 113 Конституції України Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України. Таким чином, підзаконні нормативно-правові акти не можуть змінювати в бік звуження права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили.

Згідно з положеннями статті 4 Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування, одним з видів загальнообов'язкового державного соціального страхування є пенсійне страхування. При цьому відносини, що виникають за цим видом соціального страхування, регулюються законами, прийнятими відповідно до цих Основ. Разом з цим, положення частини першої статті 27 Основ передбачають, що виплати та надання соціальних послуг, на які має право застрахована особа за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, може бути припинено: якщо виплати призначено на підставі документів, що містять неправдиві відомості, якщо страховий випадок стався внаслідок дії особи, за яку настає кримінальна відповідальність, якщо страховий випадок стався внаслідок умисної дії особи, внаслідок невиконання застрахованою особою своїх обов'язків щодо загальнообов'язкового державного соціального страхування, в інших випадках, передбачених законами.

У Рішенні № 25-рп/2009 Конституційний Суд України зауважив, що всупереч конституційним гарантіям соціального захисту для всіх осіб, що мають право на отримання пенсії у старості, на законодавчому рівні позбавлено цього права пенсіонерів у тих випадках, коли вони обрали постійним місцем проживання країну, з якою не укладено відповідного договору. Виходячи із правової, соціальної природи пенсій право громадянина на одержання призначеної йому пенсії не може пов'язуватися з такою умовою, як постійне проживання в Україні; держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати це право незалежно від того, де проживає особа, якій призначена пенсія, - в Україні чи за її межами.

У рішенні у справі “Пічкур проти України”, яке набрало статусу остаточного 07 лютого 2014 року, Європейський суд з прав людини вказав, що право на отримання пенсії, яке стало залежним від місця проживання заявника, свідчить про різницю у поводженні, яка порушувала ст. 14 Конвенції у поєднанні зі ст. 1 Першого протоколу

Статус внутрішньо переміщеної особи врегульований Законом України “Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб” від 20 жовтня 2014 року № 1706-VII.

Згідно з нормами статті 7 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» для взятої на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав, зокрема, на пенсійне забезпечення здійснюється відповідно до законодавства України. Україна вживає всіх можливих заходів, спрямованих на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновленням усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам.

Згідно з п. 1 Постанови КМУ № 637 (у редакції, чинній на час припинення виплати пенсії позивачу) встановлено, що призначення та продовження виплати пенсій (щомісячного довічного грошового утримання) за рахунок коштів державного бюджету та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування внутрішньо переміщеним особам здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою, виданою згідно з Порядком оформлення і видачі довідки про взяття на облік

внутрішньо переміщеної особи, затвердженим Постановою КМУ № 509.

Виплата (продовження виплати) пенсій, що призначені зазначеним особам, здійснюється виключно через рахунки та мережу установ і пристроїв публічного акціонерного товариства “Державний ощадний банк України”.

Отже, умовами призначення та продовження виплати пенсій внутрішньо переміщеним особам є: знаходження внутрішньо переміщених осіб на обліку місця перебування, що підтверджується довідкою; наявність рахунку в установі ПАТ “Державний ощадний банк”.

Питання виплати пенсій врегульовані нормами статті 47 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», згідно з якою пенсія виплачується щомісяця організаціями, що здійснюють виплату і доставку пенсій, у строк не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України або перераховується на визначений цією особою банківський рахунок у порядку, передбаченому законодавством.

Порядок припинення та поновлення виплати пенсії визначений нормами статті 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Так, згідно з положеннями частини першої зазначеною статті виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості, на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, у разі смерті пенсіонера, у разі неотримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд, в інших випадках, передбачених законом.

Поновлення виплати пенсії здійснюється за рішенням територіального органу Пенсійного фонду протягом 10 днів після з'ясування обставин та наявності умов для відновлення її виплати. Виплата пенсії поновлюється в порядку, передбаченому частиною третьою статті 35 та статтею 46 цього Закону.

Судом встановлено, підтверджено наявними матеріалами справи та не спростовано відповідачем, що всупереч зазначеним вимогам чинного законодавства, відповідного рішення про припинення виплати пенсії позивачу управлінням не приймалось.

Аналізуючи норми статті 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» слід звернути увагу, що визначені законодавством підстави припинення виплати пенсії не є вичерпними. Проте, суд зауважує, що зі змісту наведеної норми законодавства вбачається, що “інші випадки” для припинення виплати пенсії повинні також бути передбачені саме законом. Ознакою, яка відрізняє закон від інших нормативно-правових актів, є критерій регулювання найбільш важливих суспільних відносин.

Суд зазначає, що пенсія за віком, за вислугу років та інші її види, що призначаються у зв'язку з трудовою діяльністю, заслужені попередньою працею та є однією з форм соціального захисту. Цим визначається зміст і характер обов'язку держави стосовно тих громадян, які набули право на одержання пенсії.

Нормами статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) встановлено, що суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Отже, доводи відповідача щодо необхідності застосування норм Постанов Кабінету Міністрів, якими визначений порядок припинення виплати пенсії внутрішньо переміщеним особам, зокрема у разі не підтвердження місця фактичного проживання пенсіонера, отримання інформації з Єдиної інформаційної бази даних про внутрішньо переміщених осіб

та інших органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а також доводи щодо того, що для подальшого поновлення пенсії, позивачу необхідно звернутися до управління з відповідними документами є безпідставними, оскільки пріоритетними для застосування у спірних правовідносин є саме вимоги статті 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Аналогічна правова позиція викладена в рішенні Верховного Суду від 6 лютого 2018 року у справі № 263/7763/17 (провадження № К/9901/202/17) та у зразковій адміністративній справі № 805/402/18-а від 03 травня 2018 року.

Окрім того, суд зазначає, що у цій справі сам факт існування у позивача права на отримання пенсії не оспорується сторонами та передбачено діючим законодавством. Суд враховує, що в силу положень статті 1 Протоколу №1 до Конвенції, з урахуванням практики Європейського Суду з прав людини вимоги щодо пенсії безперечно підпадають під дію цієї статті і вважаються майном, а майно, яке має особа-це конвенційне поняття права власності, та як абсолютне тлумачення, це те на що особа може розраховувати.

Як вбачається із матеріалів справи відповідачем не надано достатніх та переконливих доказів для припинення виплати пенсії позивачу, тому суд вважає таке втручання не виправданим з урахуванням вимог статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Згідно з нормами частини 2 статті 2 КАС України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Відповідно до ч. 2 ст. 6 КАС України суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Відповідно до положень статті 9 КАС України розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Відповідно до вимог частин 1, 2 статті 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд, відповідно до положень частини п'ятої статті 77 КАС України, вирішує справу на підставі наявних доказів.

Відповідно до ч. 3 статті 291 Кодексу адміністративного судочинства України при ухваленні рішення у типовій справі, яка відповідає ознакам, викладеним у рішенні Верховного Суду за результатами розгляду зразкової справи, суд має враховувати правові висновки Верховного Суду, викладені у рішенні за результатами розгляду зразкової справи.

Крім того, згідно ч. 5 статті 242 Кодексу адміністративного судочинства України при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановках Верховного Суду.

Отже, беручи до уваги всі надані сторонами докази в їх сукупності, з урахуванням наданих судом висновків, суд вважає недоведеною законність дій відповідача з припинення виплати пенсії позивачу з березня 2016 року по серпень 2019 року.

Проте, в позовних вимогах позивач заявляє період невиконання пенсії з березня 2016 року, тому позовні вимоги підлягають частковому задоволенню.

Крім того, позивач у позовній заяві просив суд зобов'язати відповідача здійснити йому виплату компенсації за затримку виплати пенсії у зв'язку з порушенням термінів їх виплати. З цього приводу суд зазначає наступне.

Відповідно до положень статті 46 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" нараховані суми пенсії, на виплату яких пенсіонер мав право, але не отримав своєчасно з власної вини, виплачуються за минулий час, але не більше ніж за три роки до дня звернення за отриманням пенсії. У цьому разі частина суми неотриманої пенсії, але не більш як за 12 місяців, виплачується одночасно, а решта суми виплачується щомісяця рівними частинами, що не перевищують місячного розміру пенсії. Нараховані суми пенсії, не отримані з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком з нарахуванням компенсації втрати частини доходів.

Питання, пов'язані зі здійсненням компенсації громадянам втрати частини доходів у випадку порушення встановлених строків їх виплати, врегульовані Законом України "Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати" № 2050-III (надалі Закон № 2050-III) та Порядком проведення компенсації громадянам втрати частини грошових доходів у зв'язку з порушенням термінів їх виплати, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України № 159 (надалі Порядок № 159).

Згідно з нормами статей 1, 2 Закону № 2050-III підприємства, установи і організації всіх форм власності та господарювання здійснюють компенсацію громадянам втрати частини доходів у випадку порушення встановлених строків їх виплати, у тому числі з вини власника або уповноваженого ним органу (особи), така компенсація провадиться у разі затримки на один і більше календарних місяців виплати доходів, нарахованих громадянам за період, починаючи з дня набрання чинності цим Законом. Під доходами у цьому Законі слід розуміти грошові доходи громадян, які вони одержують на території України і які не мають разового характеру: пенсії, соціальні виплати, стипендії, заробітна плата (грошове забезпечення) та інші.

Із наведеного вбачається, що дія зазначених нормативних актів поширюється на підприємства, установи та організації всіх форм власності і господарювання та застосовується у всіх випадках порушення встановлених термінів виплати грошових доходів, у тому числі з вини власника або уповноваженого ним органу (особи), та стосується усіх доходів, які одержують громадяни в гривнях на території України і не мають разового характеру (пенсії (довічне грошове утримання), соціальні виплати, стипендія, заробітна плата).

Основною умовою для виплати громадянину передбаченої статтею 46 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування", статтею 2 Закону № 2050-III та Порядком № 159 компенсації є порушення встановлених строків виплати нарахованих доходів (у тому числі пенсії). При цьому компенсація за порушення строків виплати такого доходу проводиться незалежно від порядку і підстав його нарахування: самим підприємством, установою чи організацією (у цій справі - пенсійним органом) добровільно чи на виконання судового рішення.

Згідно з пунктом 2 Порядку № 159 компенсації підлягають такі грошові доходи разом із сумою індексації, які одержують громадяни в гривнях на території України і не мають разового характеру: пенсії (з урахуванням надбавок, доплат, підвищень до пенсії, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги на прожиття, щомісячної державної грошової допомоги та компенсаційних виплат).

Аналогічного правового висновку дійшов Верховний Суд у своїй постанові від 20 лютого 2018 року № 522/5664/17 (провадження № К/9901/2999/17).

Таким чином, позовні вимоги в частині зобов'язання відповідача виплатити компенсацію втрати частини пенсії у зв'язку з порушенням строків її виплати з підлягає задоволенню.

Відповідно до частини першої статті 382 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, який ухвалив судове рішення в адміністративній справі, має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

Вказаною статтею Кодексу адміністративного судочинства України встановлено право, а не обов'язок суду зобов'язувати подати суб'єкта владних повноважень звіт про виконання судового рішення, тому підстав для встановлення судового контролю за виконанням рішення суду, суд не вбачає.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Відповідно Ухвали Донецького окружного адміністративного суду від 12 лютого 2020 року позивачу відстрочено сплату судового збору до ухвалення рішення по справі (а.с. 28).

Згідно ч. 1 ст. 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Таким чином, зважаючи на те, позивачу відстрочено сплату судового збору, суд приходить до висновку про необхідність стягнення з Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області 840,80 грн. на користь Державного бюджету України, як того вимагає ч. 2 ст. 4 Закону України "Про судовий збір".

Керуючись статтями 2-17, 42-47, 72-77, 90, 94, 121, 122, 132, 133, 139, 143, 159-164, 168, 171, 173, 175, 179-181, 183, 192-194, 199, 205, 224, 241-246, 255, 293, 295, 297 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ВИРІШИВ:

Позовну заяву Мишалова Бориса Михайловича (місце реєстрації: пр-т. Держинського, б. 69, кв. 60, м. Донецьк, Донецька область; місце фактичного проживання: вул. Купріна, б. 37, кв. 79, м. Маріуполь, Донецька область; рноппп: 1904600876) до Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області (місце знаходження: вул. Зелінського, буд. 27а, м. Маріуполь, Донецька область; код ЄДРПОУ: 42171861) про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії - задовольнити частково.

Визнати протиправними дії Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо невиплати Мишалову Борису Михайловичу заборгованості з пенсії з березня 2016 року по серпень 2019 року.

Зобов'язати Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України в Донецькій області виплатити заборгованість з пенсії Мишалову Борису Михайловичу з березня 2016 року по серпень 2019 року.

Зобов'язати Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області нарахувати та виплатити Мишалову Борису Михайловичу на підставі, у порядку та у розмірі компенсацію за втрату частини доходів у зв'язку з порушенням строку виплати частини пенсії, відповідно до Закону України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строку їх виплати».

В задоволенні решти позовних вимог - відмовити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань з Маріупольського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області судовий збір у розмірі 840 (вісімсот сорок) гривень 80 копійок на користь Державного бюджету України.

Рішення складено у повному обсязі та підписано 12 березня 2020 року.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його

проголошення.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частину рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

До дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи апеляційні скарги подаються учасниками справи до або через відповідні суди, а матеріали справ витребовуються та надсилаються судами за правилами, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Суддя

Л.В. Арестова

*306*4115951*1*2*